

Arrest

nr. 255 239 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten T. BARTOS & I. MILLER
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MILLER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk een eerste keer te zijn binnengekomen op 9 november 2015. Op 7 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 21 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest 30 augustus 2018 met nummer 208 489 weigert de Raad zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij dient op 9 oktober 2018 een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 20 februari 2019 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet-ontvankelijk. De verzoekende partij tekent geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 29 maart 2019 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 27 november 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). De verzoekende partij tekent geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 14 februari 2020 dient de verzoekende partij een vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 15 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse afkomst. U bent afkomstig uit het dorp Baghi Qazi in het district Namakab van de provincie Takhar. U verklaarde dat u Afghanistan in oktober 2015 verliet. Op 9 november 2015 kwam u in België aan. Op 7 december 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet omdat de taliban u wilden rekruteren.

Op 21 maart 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven en omdat de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd in haar arrest van 30 augustus 2018. De motivering van het CGVS werd daarbij gevolgd. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet naar Afghanistan terug maar diende op 9 oktober 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U gaf hierbij aan dat u voorafgaand aan uw eerste verzoek om internationale bescherming gedurende negen jaar buiten Afghanistan had verbleven. U verliet Afghanistan op uw twaalfde waarna u gedurende zeven jaar in Iran en vervolgens gedurende twee jaar in Turkije zou hebben gewoond alvorens richting België te reizen. U zou Afghanistan alleen en op eigen initiatief hebben verlaten omwille van de oorlog in het land. U gaf aan dat u zich na de tien of elf jaar dat u zich buiten Afghanistan bevond niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse maatschappij. U wees er ook op dat veertig procent van het land onder controle staat van de Taliban en dat er duizenden mensen worden gedood. U stelde ten slotte dat er in uw regio van herkomst volgens u nog steeds werd gevochten tussen de overheid en de taliban.

Op 20 februari 2019 werd uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, gezien u uw langdurig verblijf buiten Afghanistan niet aantoonde en bijgevolg evenmin aantoonde dat u zich omwille van dit langdurig verblijf niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse maatschappij. Uw opmerkingen over de veiligheidssituatie in uw herkomstregio wogen niet op tegen de beoordeling van het CGVS van deze situatie. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 29 maart 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde dat u voorafgaand aan uw komst naar België in Turkije woonde en dat u toen u toen u klein was voor de taliban wapens moest dragen en moest werken en dat u bang was om door hen te worden verkracht. U stelde daarnaast dat u bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden gedwongen om opnieuw met de taliban samen te werken en door hen zou gedood worden als u dat niet doet. U voegde hieraan toe dat de taliban uw district hebben aangevallen en dat uw familie, samen met 3000 andere mensen, uw dorp zijn ontvlucht en zich in de stad Takhar hebben gevestigd. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

Op 27 november 2019 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk, gezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaring dat u als kind wapens moest dragen voor en moest werken met de taliban. U maakte niet aannemelijk dat u bij terugkeer zou worden gerekruteerd, vermoord of verkracht door de taliban. U staaft de verklaringen over de verhuis van uw familie niet met enig document. Ook uw voorgehouden lange verblijf buiten Afghanistan staaft u niet met stukken. Al bij al

bracht u geen nieuwe elementen aan die de kans op internationale bescherming in uw hoofd aanzienlijk groter maakte. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet na deze beslissing, en diende op 14 februari 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt dat u Afghanistan op uw twaalfde verliet. U verklaart dat u niemand meer hebt in Afghanistan. Uw moeder is gestorven in 2019 en uw vader is hertrouwd. Zijn nieuwe vrouw zou niet met u willen praten. Ze zou u evenmin met uw broers en uw zus laten praten. Ze beschouwt u als ongelovige omdat u in het buitenland verbleef en verblijft. Nog verklaart u dat u helemaal niemand meer heeft in Afghanistan en dat u er geen plaats heeft om te wonen. Daarnaast stelt u dat heel Afghanistan onveilig is. Ter ondersteuning van uw vierde verzoek om internationale bescherming legt u een zelfgeschreven brief met uw herinneringen neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U haalt immers zelf geen bijzondere procedurele noden aan bij het indienen van uw verzoek (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, 22 januari 2021).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verklaart dat u niemand meer hebt in Afghanistan. Uw moeder is overleden en uw vaders nieuwe vrouw zou niet met u willen spreken. Ze zou u evenmin met uw broers en uw zus laten praten (verklaring volgend verzoek DVZ, 22 januari 2021, punt 16). Uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk een familiaal netwerk hebt in Afghanistan, bestaande uit –minstens- uw vader, uw stiefmoeder en uw broers en zus (verklaring volgend verzoek DVZ, 22 januari 2021, punt 16). Deze opmerking is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofd aanzienlijk vergroot. Dat u geen goede relatie hebt met uw stiefmoeder valt weliswaar te betreuren, maar is niet zwaarwichtig genoeg om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat uw stiefmoeder u niet met uw broers en zus laat spreken (verklaring volgend verzoek DVZ, 22 januari 2021, punt 16). Deze verklaring kan niet voor waar worden aangenomen, gezien u in uw vorige verzoek verklaarde dat u zelf degene was die geen contact wilde met uw vader omdat hij hertrouwd is. U verklaarde bovendien dat u wel maandelijks contact had met uw broer (verklaring volgend verzoek DVZ, 13 november 2019, punt 20). Hieruit blijkt dat u uw broer rechtstreeks kon contacteren zonder tussenkomst van uw vader of uw stiefmoeder. Dat u in uw huidige verzoek plots anders beweert, tast de geloofwaardigheid van uw verklaring aan. Hieruit blijkt dat u uw familiale situatie anders wil voorstellen dan ze werkelijk is.

Uw bewering dat uw stiefmoeder u als ongelovige beschouwt omwille van uw verblijf in het buitenland, maakt u niet concreet aannemelijk. U ondersteunt deze opmerking niet met documenten en legt hier evenmin gedetailleerde verklaringen over af. In het licht van uw bedrieglijke verklaringen in het verleden kan er dan ook niet zomaar geloof aan worden gehecht. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u ongelovig bent geworden,

kan dit evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet worden aangenomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die geen moslim meer is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, en zich evenmin van uw geloof hebt afgekeerd (verklaringen volgend verzoek DVZ, 22 januari 2021, punt 9), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

U legt een zelfgeschreven brief neer ter ondersteuning van uw vierde verzoek om internationale bescherming. U schrijft dat u Afghanistan verliet toen u ongeveer twaalf jaar was (document 1, p. 2). Uit uw brief blijkt nog dat uw familie geen problemen kende, maar dat u Afghanistan verliet omwille van de moeilijke veiligheidssituatie (document 1, p. 2). U reisde samen met verre familie van uw moeder naar Iran, waar u illegaal verbleef (document 1, p. 2).

U schrijft voorts dat u twee keer vanuit Iran teruggestuurd werd naar Afghanistan. Bij de eerste uitwijzing, toen u vijftien jaar was, zou u zijn teruggekeerd naar uw dorp, waar u door een vriend onder druk zou zijn gezet om mee te gaan bidden in de moskee. Hij zou u zelfs geslagen hebben en u gedwongen hebben mee te gaan naar de moskee. Enkele dagen later zou u door twee mannen aangevallen zijn en meegenomen zijn naar de moskee, waar u gedwongen werd te bidden. Dezelfde avond zou een gewapende man u thuis zijn komen ophalen om u mee te nemen naar een zekere commandant Said Hammad. Hij zou u geslagen hebben en uitgescholden hebben voor sjiiet en ongelovige. Daarna zou hij van u geëist hebben dat u voor hem zou dansen. U moest de hele nacht voor hem en zijn gezelschap dansen. De volgende avond moest u afwassen en thee serveren voor de commandant. Uw moeder besloot dat u Afghanistan beter opnieuw zou verlaten. In afwachting van uw vertrek, enkele dagen later, bleef u elke avond voor de commandant dansen en thee serveren. Nadat de commandant zei dat uw manier van dansen hem beviel, voelde u zich zo ongemakkelijk dat u deed alsof u ziek was, waarna u naar huis gebracht werd. Kort daarna vertrok u opnieuw uit Afghanistan (document 1, p. 4-5).

Twee jaar later werd u een tweede keer naar Afghanistan teruggestuurd vanuit Iran. Deze keer zou u niet naar uw dorp zijn teruggekeerd, maar enkel uw moeder en neef ontmoet hebben in de stad Takhar (Taloqan). Uw moeder zei dat commandant Said Hammad na uw vorige vertrek uit Afghanistan nog meerdere keren uw ouderlijk huis doorzocht had op zoek naar u. Hij zou daarnaast bedreigd hebben u te doden als hij u terugzag. Uw moeder raadde u aan Afghanistan opnieuw te verlaten, wat u deed (document 1, p. 6). U keerde terug naar Iran, waar u nog zo'n negen maanden illegaal verbleef, alvorens naar Turkije te vertrekken. U werkte ongeveer twee jaar in Turkije (document 1, p. 7), waarna u via Griekenland verder reisde naar Europa (document 1, p. 8).

Hier moet om te beginnen benadrukt worden dat het simpele gegeven dat uw verklaringen op schrift gesteld zijn, geen enkele bewijswaarde toevoegt, temeer gezien u verklaart dat u deze brief zelf, samen met een vriend, opgesteld hebt (overzicht voorgelegde documenten DVZ, 22 januari 2021). De brief verhoogt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet.

Nog moet benadrukt worden dat u nooit hebt aangetoond dat u Afghanistan al op uw twaalfde verliet. Zowel in uw tweede als in uw derde verzoek beweerde u dat u documenten had om deze verklaring te staven (verklaringen volgend verzoek DVZ, 23 januari 2019, punt 15 & verklaringen volgend verzoek DVZ, 13 november 2019, punt 15). Telkens liet u na deze documenten ook effectief neer te leggen. Het CGVS oordeelde in uw vorige verzoek dan ook dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw komst naar België langdurig buiten Afghanistan hebt verbleven. Dat u nu opnieuw verwijst naar uw vroege vertrek uit Afghanistan, verandert niets aan deze vaststelling. Bovendien strookt de inhoud van de brief die u voorlegt helemaal niet met de verklaringen die uw in de loop van uw opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming aflegde op het CGVS en bij de DVZ.

Zo stelt u in uw brief dat u Afghanistan verliet toen u ongeveer twaalf jaar was (document 1, p. 2), wat overeenstemt met de verklaringen die u in uw tweede, derde en huidig verzoek om internationale bescherming aflegt. Uit uw brief blijkt nog dat uw familie geen problemen kende, maar dat u Afghanistan verliet omwille van de moeilijke veiligheidssituatie (document 1, p. 2), zoals u in uw tweede verzoek verklaarde, maar wat u tegensprak in uw derde verzoek (verklaringen volgend verzoek DVZ, 23 januari 2019, punt 15 & verklaringen volgend verzoek DVZ, 13 november 2019, punt 19).

U hebt noch op het CGVS noch bij de DVZ ooit vermeld dat u tot twee keer naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd na uw twaalfde. Zelfs in uw huidig verzoek, wanneer u de brief indient, rept u hierover met

geen woord, en dat terwijl u de brief een dag eerder zou hebben opgesteld, zo blijkt uit de datum. Dat u hierover geen verklaring aflegt, noch wanneer u gevraagd wordt naar de redenen dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren, noch wanneer u naar uw documenten gevraagd wordt (verklaringen volgend verzoek DVZ, 22 januari 2021, punt 16, punt 18), tast de geloofwaardigheid van uw beweringen in de brief in grote mate aan.

Daarbij komt dat u zelf aangeeft dat de brief is opgesteld met behulp van een vriend (overzicht voorgelegde documenten DVZ, 22 januari 2021). Het is bijgevolg goed mogelijk dat het niet uw herinneringen, maar de zijne of de herinneringen van nog iemand anders zijn, die hier op schrift gesteld zijn. Het gegeven dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ niet rept over de inhoud van de brief, draagt bij aan dit vermoeden. Er moet dus geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk maakt dat u tijdens een jarenlang verblijf in Iran twee keer naar Afghanistan zou zijn teruggestuurd.

Gezien u niet hebt aangetoond dat u al jaren buiten Afghanistan woonde voor uw komst naar Europa, en gezien u evenmin aannemelijk maakt dat u twee keer vanuit Iran naar Afghanistan zou zijn gedeporteerd, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw geschreven verklaringen over de problemen die u bij uw terugkeer naar Afghanistan zou hebben ondervonden.

Bij deze brief moet opgemerkt worden dat uw vorige verzoeken met negatieve beslissingen zijn afgesloten omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen. Uw schriftelijke verklaring kan dus ook niet zomaar voor waar worden aangenomen.

Tenslotte kan het CGVS uw opmerking dat heel Afghanistan onveilig is (verklaringen volgend verzoek DVZ, 22 januari 2021, punt 19) niet bijtreden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

[...]

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A, §2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing “kennelijk fout” is.

2.2. Vooreerst vat de verzoekende partij de bestreden beslissing samen. Vervolgens zet de verzoekende partij haar standpunt uiteen. Hierbij citeert ze eerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij vervolgt dat ze verrast is door het standpunt van de verwerende partij in die zin dat uit de vermelde verslagen blijkt dat haar regio van herkomst te kampen heeft met spanningen, gewelddaden en burgers die om het leven komen door aanvallen gepleegd door de taliban. De verzoekende partij stelt dat uit het verslag van Amnesty International blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan delicaat is. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit voormeld verslag van Amnesty International. De verzoekende partij vervolgt dat ook de NGO Human Rights Watch rapporteert over incidenten waarvan burgers het slachtoffer zijn op 23 februari 2021. De verzoekende partij geeft dan aan dat naar aanleiding van deze vaststellingen het Internationaal Strafhof op 5 maart 2020 beslist heeft om een onderzoek te openen voor oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid tegen alle partijen betrokken in het conflict in Afghanistan sinds 2001. De Procureur van het Internationaal Strafhof heeft het onder andere op de gewelddaden gepleegd tussen 2003 en 2014, waaronder massale burgermoorden gepleegd door de taliban alsook mogelijke martelingen van gevangenen door de Afghaanse autoriteiten. Voorts betoogt de verzoekende partij dat ondanks de lopende vredesonderhandelingen, de burgers zwaar blijven lijden door het conflict in Afghanistan. Zo kwamen op 22 oktober 2020 twaalf kinderen om en raakten minstens 18 personen gewond naar aanleiding van een luchtaanval van het Afghaanse leger op een school in de provincie van Takhar.

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat: *“Ten slotte legde de verzoeker uit een terugkeer naar Afghanistan te vrezen omdat hij sinds zijn jonge leeftijd verplicht was om samen met de Taliban te strijden. Ook al hebben de Taliban altijd ontkend dergelijke praktijken te gebruiken, kan men niet ontkennen dat hedendaags kinderen als menselijke bommen worden gebruikt. In 2013 heeft de Afghaanse politie 41 kinderen tussen 6 en 11 jaar aangetroffen, die opgeofferd gingen worden. In werkelijkheid verkiezen de Taliban dat hun oudere strijders zich met andere taken bezighouden omdat ze kinderen als onbelangrijk beschouwen en omdat kinderen minder opvallen.*

Op basis van het bovenvermelde, bestaan er ernstige redenen te geloven dat, op zijn minst, indien hij verplicht zou worden naar zijn regio van oorsprong te keren, de verzoeker een werkelijk risico zou lopen om de ernstige bedreigingen van het leven zoals bedoeld in paragraaf 2, c) van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg had de verzoeker de subsidiaire bescherming moeten krijgen naar aanleiding van zijn aanvraag tot internationale bescherming overeenkomstig met artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Overeenkomstig met artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980, werden wel degelijk nieuwe elementen voorgedragen door de verzoeker omtrent de modificatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan, waardoor de uitzetting hedendaags onmogelijk is.”

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- Jaarrapport (2019) van Amnesty International omtrent Afghanistan
- Human Rights Watch, « Les attaques visant des civils afghans sèment la terreur » (23/02/2021)
- Courrier international, « Justice. La CPI ouvre une enquête pour crimes de guerre en Afghanistan » (06/03/2020)
- Amnesty International, « Afghanistan. Le nombre de victimes augmentent alors que les parties aux négociations de paix ne protègent pas les civil-e- s » (23/10/2020)
- L. REBOULLEAU, « Les enfants : nouvelle arme de destruction massive des talibans ».

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissingen werden op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;

- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.2.1. De verzoekende partij herhaalt in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming dat ze op haar twaalfde Afghanistan verlaten heeft. Ze verklaart dat ze niemand meer heeft in Afghanistan omdat haar moeder in 2019 gestorven is en haar vader is hertrouwd, maar zijn nieuwe echtgenote wilt niet met haar spreken. Zij laat ook niet toe dat haar broer en zus, met haar spreken. Ze beschouwt de verzoekende partij als ongelovige omdat de verzoekende partij in het buitenland verblijft. De verzoekende partij stelt dat ze geen plaats meer heeft om te wonen in Afghanistan. Daarnaast stelt ze dat heel Afghanistan onveilig is. Ter ondersteuning van haar vierde verzoek om internationale bescherming legt ze een zelfgeschreven brief met haar herinneringen neer.

3.2.2. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk een familiaal netwerk hebt in Afghanistan, bestaande uit –minstens- uw vader, uw stiefmoeder en uw broers en zus (verklaring volgend verzoek DVZ, 22 januari 2021, punt 16). Deze opmerking is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk vergroot. Dat u geen goede relatie hebt met uw stiefmoeder valt weliswaar te betreuren, maar is niet zwaarwichtig genoeg om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.*

U verklaart dat uw stiefmoeder u niet met uw broers en zus laat spreken (verklaring volgend verzoek DVZ, 22 januari 2021, punt 16). Deze verklaring kan niet voor waar worden aangenomen, gezien u in uw vorige verzoek verklaarde dat u zelf degene was die geen contact wilde met uw vader omdat hij hertrouwd is. U verklaarde bovendien dat u wel maandelijks contact had met uw broer (verklaring

volgens verzoek DVZ, 13 november 2019, punt 20). Hieruit blijkt dat u uw broer rechtstreeks kon contacteren zonder tussenkomst van uw vader of uw stiefmoeder. Dat u in uw huidige verzoek plots anders beweert, tast de geloofwaardigheid van uw verklaring aan. Hieruit blijkt dat u uw familiale situatie anders wil voorstellen dan ze werkelijk is.

Uw bewering dat uw stiefmoeder u als ongelovige beschouwt omwille van uw verblijf in het buitenland, maakt u niet concreet aannemelijk. U ondersteunt deze opmerking niet met documenten en legt hier evenmin gedetailleerde verklaringen over af. In het licht van uw bedrieglijke verklaringen in het verleden kan er dan ook niet zomaar geloof aan worden gehecht. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u ongelovig bent geworden, kan dit evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet worden aangenomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die geen moslim meer is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, en zich evenmin van uw geloof hebt afgekeerd (verklaringen volgens verzoek DVZ, 22 januari 2021, punt 9), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

U legt een zelfgeschreven brief neer ter ondersteuning van uw vierde verzoek om internationale bescherming. U schrijft dat u Afghanistan verliet toen u ongeveer twaalf jaar was (document 1, p. 2). Uit uw brief blijkt nog dat uw familie geen problemen kende, maar dat u Afghanistan verliet omwille van de moeilijke veiligheidssituatie (document 1, p. 2). U reisde samen met verre familie van uw moeder naar Iran, waar u illegaal verbleef (document 1, p. 2).

U schrijft voorts dat u twee keer vanuit Iran teruggestuurd werd naar Afghanistan. Bij de eerste uitwijzing, toen u vijftien jaar was, zou u zijn teruggekeerd naar uw dorp, waar u door een vriend onder druk zou zijn gezet om mee te gaan bidden in de moskee. Hij zou u zelfs geslagen hebben en u gedwongen hebben mee te gaan naar de moskee. Enkele dagen later zou u door twee mannen aangevallen zijn en meegenomen zijn naar de moskee, waar u gedwongen werd te bidden. Dezelfde avond zou een gewapende man u thuis zijn komen ophalen om u mee te nemen naar een zekere commandant Said Hammad. Hij zou u geslagen hebben en uitgescholden hebben voor sjiïet en ongelovige. Daarna zou hij van u geëist hebben dat u voor hem zou dansen. U moest de hele nacht voor hem en zijn gezelschap dansen. De volgende avond moest u afwassen en thee serveren voor de commandant. Uw moeder besloot dat u Afghanistan beter opnieuw zou verlaten. In afwachting van uw vertrek, enkele dagen later, bleef u elke avond voor de commandant dansen en thee serveren. Nadat de commandant zei dat uw manier van dansen hem beviel, voelde u zich zo ongemakkelijk dat u deed alsof u ziek was, waarna u naar huis gebracht werd. Kort daarna vertrok u opnieuw uit Afghanistan (document 1, p. 4-5).

Twee jaar later werd u een tweede keer naar Afghanistan teruggestuurd vanuit Iran. Deze keer zou u niet naar uw dorp zijn teruggekeerd, maar enkel uw moeder en neef ontmoet hebben in de stad Takhar (Taloqan). Uw moeder zei dat commandant Said Hammad na uw vorige vertrek uit Afghanistan nog meerdere keren uw ouderlijk huis doorzocht had op zoek naar u. Hij zou daarnaast bedreigd hebben u te doden als hij u terugzag. Uw moeder raadde u aan Afghanistan opnieuw te verlaten, wat u deed (document 1, p. 6). U keerde terug naar Iran, waar u nog zo'n negen maanden illegaal verbleef, alvorens naar Turkije te vertrekken. U werkte ongeveer twee jaar in Turkije (document 1, p. 7), waarna u via Griekenland verder reisde naar Europa (document 1, p. 8).

Hier moet om te beginnen benadrukt worden dat het simpele gegeven dat uw verklaringen op schrift gesteld zijn, geen enkele bewijswaarde toevoegt, temeer gezien u verklaart dat u deze brief zelf, samen met een vriend, opgesteld hebt (overzicht voorgelegde documenten DVZ, 22 januari 2021). De brief verhoogt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet.

Nog moet benadrukt worden dat u nooit hebt aangetoond dat u Afghanistan al op uw twaalfde verliet. Zowel in uw tweede als in uw derde verzoek beweerde u dat u documenten had om deze verklaring te staven (verklaringen volgens verzoek DVZ, 23 januari 2019, punt 15 & verklaringen volgens verzoek DVZ, 13 november 2019, punt 15). Telkens liet u na deze documenten ook effectief neer te leggen. Het CGVS oordeelde in uw vorige verzoek dan ook dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw komst naar België langdurig buiten Afghanistan hebt verbleven. Dat u nu opnieuw verwijst naar uw vroege vertrek uit Afghanistan, verandert niets aan deze vaststelling. Bovendien strookt de inhoud van de brief die u voorlegt helemaal niet met de verklaringen die uw in de loop van uw opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming aflegde op het CGVS en bij de DVZ.

Zo stelt u in uw brief dat u Afghanistan verliet toen u ongeveer twaalf jaar was (document 1, p. 2), wat overeenstemt met de verklaringen die u in uw tweede, derde en huidig verzoek om internationale bescherming aflegt. Uit uw brief blijkt nog dat uw familie geen problemen kende, maar dat u Afghanistan verliet omwille van de moeilijke veiligheidssituatie (document 1, p. 2), zoals u in uw tweede verzoek verklaarde, maar wat u tegensprak in uw derde verzoek (verklaringen volgend verzoek DVZ, 23 januari 2019, punt 15 & verklaringen volgend verzoek DVZ, 13 november 2019, punt 19).

U hebt noch op het CGVS noch bij de DVZ ooit vermeld dat u tot twee keer naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd na uw twaalfde. Zelfs in uw huidig verzoek, wanneer u de brief indient, rept u hierover met geen woord, en dat terwijl u de brief een dag eerder zou hebben opgesteld, zo blijkt uit de datum. Dat u hierover geen verklaring aflegt, noch wanneer u gevraagd wordt naar de redenen dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren, noch wanneer u naar uw documenten gevraagd wordt (verklaringen volgend verzoek DVZ, 22 januari 2021, punt 16, punt 18), tast de geloofwaardigheid van uw beweringen in de brief in grote mate aan.

Daarbij komt dat u zelf aangeeft dat de brief is opgesteld met behulp van een vriend (overzicht voorgelegde documenten DVZ, 22 januari 2021). Het is bijgevolg goed mogelijk dat het niet uw herinneringen, maar de zijne of de herinneringen van nog iemand anders zijn, die hier op schrift gesteld zijn. Het gegeven dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ niet rept over de inhoud van de brief, draagt bij aan dit vermoeden. Er moet dus geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk maakt dat u tijdens een jarenlang verblijf in Iran twee keer naar Afghanistan zou zijn teruggestuurd.

Gezien u niet hebt aangetoond dat u al jaren buiten Afghanistan woonde voor uw komst naar Europa, en gezien u evenmin aannemelijk maakt dat u twee keer vanuit Iran naar Afghanistan zou zijn gedeporteerd, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw geschreven verklaringen over de problemen die u bij uw terugkeer naar Afghanistan zou hebben ondervonden.

Bij deze brief moet opgemerkt worden dat uw vorige verzoeken met negatieve beslissingen zijn afgesloten omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen. Uw schriftelijke verklaring kan dus ook niet zomaar voor waar worden aangenomen." De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

3.2.3. Wat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, werd in de bestreden beslissing nog op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020 beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse

veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 291-300, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. Verschillende offensieven in de provincie hebben de taliban in 2019 in staat gesteld hun controle uit te breiden. Naast de Taliban zijn militanten van de ISKP, IMU en haar splintergroepering Jundallah actief langs de grens met Tadzjikistan. In gedeelten van de provincie Takhar is ook een klein aantal strijders van de Islamitische Jihad-Unie actief. Hoewel de aanwezigheid van kleine groepen ISKP-strijders is gemeld, zijn er in de verslagperiode geen veiligheidsincidenten geregistreerd die specifiek aan ISKP worden toegeschreven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Takhar ruw geschat 1.093.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 192 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 77 en 125 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 292 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Takhar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard. Het gros van de gerapporteerde incidenten betreffen gewapende confrontaties, waarvan de meerderheid aanvallen zijn van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun faciliteiten zoals controleposten, militaire basissen, hoofdkwartieren, voertuigen en konvoien. Tegelijkertijd was Takhar een van de provincies in het noordoosten waar de veiligheidstroepen zich op concentreerden. Het ANDSF voerde er verschillende operaties en aanvallen uit gericht tegen de aanwezige AGEs. Een aantal van de veiligheidsoperaties werden ondersteund door luchtaanvallen. De overige door ACLED geregistreerde incidenten van explosies en geweld op afstand betreffen incidenten waarbij de taliban of niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen bembommen en IED's of raketten gebruikten om veiligheidstroepen of overheidsambtenaren te treffen.

De provincie Takhar wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Takhar is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Takhar willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Takhar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Takhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Takhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekers verdere betoog onder verwijzing naar recentere persartikels en een rapport van Amnesty International kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De verzoekende partij toont allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door de verzoekende partij aangehaalde informatie ligt bovendien in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund. De Raad herinnert eraan dat het Hof van Justitie gepreciseerd heeft dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Uit informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert en aan haar verzoekschrift toevoegt, blijkt niet dat het willekeurig geweld in de regio van herkomst van de verzoekende partij een dergelijk niveau bereikt heeft dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in het district Namakab van de provincie Takhar nog steeds ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Namakab van de provincie Takhar voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. In dit verband stelt de verzoekende partij dat zij sinds een jonge leeftijd verplicht werd om samen de taliban te strijden. In dit verband wijst de Raad erop dat uit het geheel van de beslissingen genomen in de voorgaande procedures duidelijk blijkt dat er nooit geloof gehecht werd aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij als kind door de taliban werd gerekruteerd. Daarenboven is de verzoekende partij heden vijfentwintig jaar. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er persoonlijke omstandigheden in haar hoofde zijn die maken dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen

en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS